

О, да ли ћемо опет камповати у редовима за визе? Хоће ли нам сада, таман кад смо се навикли на тај чаробни осећај неспутаности и слободе, ту благодет опет одузети, и оставити нас да се копрцамо у формуларима, да нас одмеравају и испитују, да нам траже позивна писма, дипломе, паре на рачуну? Хоће ли нам Европа опет бити далека и неприступачна, ограђена шенгенским зидом срама за нас непожељне, наметљиве, непотребне и напорне који само вребају прилику да се огребу о њене евре и њену несебичну социјалну политику?

Још је неизвесно, али се пуно о томе прича. Сваког дана, у свим вестима. Јако је важно. И због летовања, и због студентских путовања, и због отворености према свету, стварања трајних веза, интеркултурне комуникације, бла бла... Да нам Европа не буде само географски појам, већ и једно лично искуство, како то кажу наши политичари. А богами, и због тога што је укидање виза за грађане Србије један од највећих успеха ове владе. Можда и једини.

И заиста, за огромну већину грађана Србије који не могу да укључе телевизор а да не налете на неку изјаву политичара о томе како ће учинити све што је могуће да спасу наш бели шенген, то је од прошле године била и остала само могућност. Како је недавно објављено, од укидања виза, број оних који путују повећао се само за два процента. Просто речено – путују они који су и раније путовали. Истовремено, постали смо више него пасионирани власници пасоша – нове, биометријске набавило је чак 3,1 милиона грађана. Дупло више него у СФРЈ, када смо, бар ето тако причају, путовали као луди.

Шта ово значи? Просто – да смо данас дупло више „наложени“ на путовања. А како и не би били? Будући да је укидање виза једино што је власт успела да постигне, морала је некако да нам ту могућност путовања прода као нешто што смо заправо највише и желели. Зар је битно што од „европских вредности“ код нас успевају само игрокази посвећени евроинтеграцијама, бирократија и буџетски дефицит, што сваке секунде пропадне по једно предузеће, што свако ради шта хоће и свака афера дође и прође? Зар је битно што ни нећемо путовати јер имамо паметнија посла, а немамо ни пара за то? Битно је да можемо, да нам визе не требају, да нам је пасош у џепу.

Бели шенген, или ни за ди смо нисмо

Пише: Јована Папан
среда, 25 мај 2011 14:31

Шта су нам онда заправо дали? Па, нешто као лото листић. Тако су га добро изрекламирали, да смо устајали у пола ноћи, стајали у редовима и дали за њега последње паре (а за један обичан тикет био је прилично скуп). Истина, малобројни срећници освојили су понеко путовање. Другима, који се од овог тешком муком стеченог "лото листића" и нису овајдили, остаје могућност да негде тамо у априлу следеће године, можда заокруже неке друге бројеве.